

Hoofdstuk een

Kiersten Abbott haastte zich achter haar baas Marie aan. Ze probeerde op haar tenen te lopen, om te voorkomen dat haar hakken te hard op de marmeren vloer tikten.

Ze was er inmiddels aan gewend om zich in dit tempo door het kantoor te bewegen, meestal beladen met koffiebekers, jassen, tassen, koffertjes, ordners en laptops. Ze zette twee van de drie koffiebekers op de bureaus van Izzy en Cassie, haar collega's en beste vriendinnen, die haar een dankbare blik toewierpen en weer snel aan het werk gingen. Marie was niet haar echte baas, maar de eerste assistente van Cole Harrington, de CEO en oprichter van Harrington Enterprises, de grootste denktank en techonderneming in Manhattan. Als eerste assistente was Marie in feite de baas van Izzy, Cassie en alle andere assistentes. Kiersten was de tweede assistente en dus degene die altijd klaar moest staan voor Marie. Zij deed het werk, Marie kreeg de waardering.

'Doorlopen!' riep Marie over haar schouder.

Kiersten schrok en liet bijna de laatste koffie beker vallen. Ze haastte zich om Marie bij te houden, die recht op het hol van de leeuw afstevende.

Kiersten stapte achter haar aan het kantoor binnen en verstijfde. Meneer Harrington was aan het trainen op zijn loopband, gekleed in slechts een ruimvallende joggingbroek die laag op zijn heupen hing. Zo te zien had hij al aardig wat kilometers afgelegd. Een paar druppels zweet vielen omlaag over zijn goedgetrainde borst- en buikspieren, en gleden verder naar beneden over zijn

indrukwekkende V-cut, of hoe die spieren ook heten, die een scherp aftekenende pijl vormen naar wat een tabloid ooit 'de schat waar elke vrouw in Manhattan naar op zoek is' had genoemd. Kiersten had hier hartelijk om moeten lachen, maar van zo dichtbij was het eigenlijk niet eens zo'n slechte omschrijving.

Toen een van de zweetdruppels onder de tailleband van de joggingbroek verdween, liet Kiersten bijna de koffie uit haar handen vallen. Je zou maar zo'n zweetdruppeltje zijn...

Marie gaf meneer Harrington een handdoek en volgde hem naar de badkamer, die heel slim achter een houten paneel in de muur was verborgen. Ze bleef bij de deur staan en trok een gezicht toen ze hoorde hoe hij de douche opendraaide. Na een minuut of twee zei ze, extra hard, om boven het geluid van het stromende water uit te komen:

'Meneer Harrington, ik ben dit weekend niet te bereiken, maar Kiersten wel en...'

De douche werd dichtgedraaid. Zijn stem klonk door de deur heen. 'Het congres is dit weekend en ik ben de keynote speaker,' zei hij. 'Ik heb je daar nodig. Jij kunt jouw ding een stuk makkelijker verzetten dan dat we het hele congres op het laatste moment opnieuw moeten plannen.'

'Mijn ding?' Marie ademde diep in, haar vuisten gebald langs haar lichaam. Oh shit. Ze stond op het punt te ontploffen.

Meneer Harrington kwam de badkamer uit, terwijl hij een schoon overhemd dichtknoopte. 'Ja. Jouw ding. Je moet het afzeggen. Of verzetten. Maakt niet uit, maar het kan nu niet.'

'Dat ding van mij, zoals u het noemt, is mijn bruiloft,' schreeuwde Marie. 'Dat heb ik u al meerdere keren

gezegd. Ik ben al een jaar aan het plannen. Ik kan het nu niet meer verzetten.'

Kierstens mond viel open. Niemand schreeuwde ooit tegen meneer Harrington. Niemand ging zelfs tegen hem in.

'Als je niet aan je verplichtingen kunt voldoen...'

Marie maakte een geërgerd gebaar. 'U hoeft me niet te ontslaan. Ik neem ontslag!' Ze gooide haar sleutelbos en telefoon op zijn bureau en stevende het kantoor uit, terwijl ze haar jas en tas van haar eigen bureau griste. 'Wow, dat voelde goed!' Ze wierp een blik op Kiersten en snoof: 'Succes...' Ze huppelde bijna het kantoor uit, met een enorme glimlach op haar gezicht.

Kiersten stond aan de grond genageld. Ze keek voorzichtig naar meneer Harrington, die op haar afkwam terwijl hij zijn colbert aantrok.

'O shit,' fluisterde ze.

Hij leek haar nu pas te zien en bekeek haar van top tot teen. Ze hoopte dat hij haar niet had gehoord. Die ogen van hem... Ze was nog nooit dicht genoeg bij hem geweest om te zien welke kleur ze waren. Ze werd overdonderd door het staalgrijs met de bijna zwarte, donkere ring eromheen. Hij nam zijn jas en de koffie van haar aan.

'Wie ben jij?'

'Kiersten, meneer.' Haar stem was nauwelijks hoorbaar. Ze schraapte haar keel. 'Uw tweede assistente.'

'Nou, Kestin, je hebt net promotie gekregen. Laten we hopen dat je het langer volhoudt dan de laatste drie.'

Ze opende haar mond om hem te verbeteren, maar ze kreeg de kans niet, omdat hij een hele serie instructies op haar afvuurde, terwijl hij terugliep naar zijn bureau en allerlei papieren in zijn koffertje stopte.

'Ik heb over twintig minuten een afspraak met mijn

projectmanager en daarna heb ik, als het goed is, een tafeltje bij..'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Kiersten antwoordde:

'Le Bernadin, meneer. Uw tafeltje is gereserveerd voor acht uur.'

'Dank je. Bevestig het en zorg dat mijn agenda de rest van de avond leeg is.'

Gelukkig, haar eerste taak was eenvoudig. 'Ik heb de reservering vanmiddag al bevestigd, meneer Harrington. Het is allemaal geregeld.'

Ze had veel geleerd van Marie. Ze runde zo ongeveer het hele leven van meneer Harrington. Maar nu stond ze er alleen voor. Bij die gedachte voelde ze de angst en de opwinding door haar lijf gieren. Ze kon nu laten zien hoe goed ze was en ze kreeg eindelijk waardering voor het werk dat ze toch al deed. En natuurlijk een leuke salarisverhoging. Haar bankrekening zou daar heel blij mee zijn. De 34 eenzame dollars die er nu op stonden, konden wel wat gezelschap gebruiken. En als ze dan toch de hele dag met zo'n klaphark van een baas moest optrekken, was het mooi meegenomen dat hij er niet verkeerd uitzag.

'Mooi,' zei hij, terwijl hij die doordringende ogen weer op haar richtte. Hij keek haar zo lang aan dat ze wegkeek. Snel liet ze haar blik over haar blouse gaan. Had ze misschien iets gemorst of stond er een knoopje open?

Nee, ze zag er piekfijn uit. Ze sloeg haar ogen weer op, maar keek dit keer niet weg. Hij hoefde niet te weten dat ze zo ongeveer stond te trillen in haar tweedehands Lou-boutins.

Zag ze nou een geamuseerd lachje op zijn lippen? 'En zeg maar Cole.'

Kiersten wist niet of ze het goed had verstaan. Marie had

hem nooit met zijn voornaam aangesproken. Niemand deed dat.

‘Meneer Harrington klinkt zo oud. Ik zie er nog niet echt oud uit, toch?’ vroeg hij met die charmante, zwoele stem waarvan ze vermoedde dat hij er in een keer een hele zak M&M’s mee kon laten smelten.

Ze liet haar blik snel over zijn lichaam gaan. Weer dat lachje. ‘Nee meneer.’

‘Geen “meneer” meer. Gewoon Cole.’

‘Ja meneer.’ Verdorie. Ze kon het maar niet afleren.

Hij maakte een geluid dat klonk als gegriinnik en draaide zich om naar zijn bureau om zijn koffertje te pakken. ‘Hier,’ zei hij, terwijl hij haar de telefoon van Marie gaf. ‘Hou deze altijd bij je. Ik werk op de vreemdste tijden. Zorg dat je altijd bereikbaar bent. Alle contacten die je nodig hebt, staan erin.’

Hij dacht even na terwijl hij zijn voorhoofd fronste. ‘Neem contact op met personeelszaken. Vraag ze om me de papieren te sturen voor jouw nieuwe functie, dan kunnen we het officieel maken. Ik neem aan dat je weet waar Marie mijn agenda bewaarde en alle andere informatie die je nodig hebt.’

Kiersten knikte, maar hij lette al niet meer op haar. Hij was te druk bezig haar nog meer instructies te geven. ‘Zorg dat je alles weet over mijn openstaande contracten en lopende projecten. We hebben een aantal deadlines en die wil ik niet missen door al dit idiote gedoe. Als je hulp nodig hebt met wachtwoorden of toegang tot de computers, vraag dan of IT alles voor je instelt. En vraag de beveiliging om een nieuwe badge als je de deur uitgaat. Je krijgt toegang tot alle verdiepingen en alle kantoren.’

Hij liet een pauze vallen en keek om. ‘Moet je dit niet

opschrijven?’

‘Nee meneer. Ik heb het allemaal onthouden.’ Gelukkig had ze een goed stel hersens en een even goed geheugen. Meneer Harrington, oeps... Cole, was duidelijk van plan haar aan het werk te zetten.

‘Cole. En dat hoop ik dan maar.’ Hij pakte nog wat spullen bij elkaar en raasde door het kantoor als een minitornado op zoek naar een plek om aan land te gaan. Hij pakte de sleutels die Marie had achtergelaten en gooide ze naar haar toe. ‘Hiermee heb je toegang tot het gebouw en alle kantoren, mijn appartement en overal waar je verder nog moet zijn. Ik weet niet welke sleutel waarvoor is, dat moet je maar uitzoeken. Laat mijn beveiligingsbedrijf weten dat de codes voor het alarm in mijn appartement veranderd moeten worden. Zorg dat je daarbij bent, zodat de software voor stemherkenning en vingerafdrukken kan worden geüpdatet. Op het bureau van Marie ligt ergens een lijst met mensen die moeten weten dat jij mijn nieuwe assistente bent. Doe dat zo snel mogelijk. Ik wil niet dat we vertragingen oplopen omdat iemand niet weet of jij wel geautoriseerd bent om informatie te krijgen. Zet het vliegticket en de hotelreservering van Marie voor het congres dit weekend op jouw naam of boek alles opnieuw. Ik ga ervan uit dat je beschikbaar bent.’

Zijn blik was zo koel dat een ijsbeer het er koud van zou krijgen. Ze knikte. Gelukkig had ze verder geen leven. Ze verdiende liever geld dan dat ze thuiszat met een beker Ben & Jerry’s.

‘Mooi,’ zei hij. ‘Je moet voor het congres overal haar gegevens veranderen in die van jou. En...’ Hij liet een pauze vallen en trok een gezicht. ‘Zorg dat Marie haar secundaire arbeidsvoorwaarden behoudt tot ze een nieuwe baan

vindt en schrijf een referentie voor haar. Een van de bedrijven waar ik de afgelopen week een afspraak mee had, had een vacature. Geef haar naam aan ze door. En zorg dat ze een ontslagvergoeding krijgt. Het dubbele van het gebruikelijke bedrag.'

Hij pakte de rest van zijn spullen en liep naar de deur. Voordat hij naar buiten liep, zei hij: 'En stuur haar een cadeau voor haar huwelijk.'

Kierstens mond viel weer open en dit keer glimlachte meneer Harrington (Cole) naar haar. 'Wat? Ik ben niet altijd een lul, hoor.'

'Niet altijd, maar wel vaak,' zei meneer Larson, de partner van Cole, vanuit de deuropening, waar hij blijkbaar had staan wachten. Hij glimlachte en gaf Kiersten een knipoog. Cole liep langs hem naar buiten en mompelde: 'Als je het maar laat...' Meneer Larson haalde zijn schouders op en liep achter hem aan. Kiersten staaarde hen be-
duusd na. Ze probeerde nog steeds te begrijpen wat er precies was gebeurd.

Ze had het gevoel dat ze in het diepe was gegooid. Daar stond tegenover dat haar salaris bijna werd verdubbeld. Maar ze wist ook dat ze daar dubbel en dwars recht op zou hebben. Cole Harrington was de droom van bijna elke vrouw: jong, sexy, rijker dan God en volgens velen mach-
tiger. Hij had een van de populairste datingapps ontwikkeld toen hij zelf eigenlijk nog te jong was om te daten, hij had hele eilanden opgekocht, gaf veel geld aan goede doelen en hield van puppy's en kinderen. Iedereen was dol op hem. Behalve de mensen die direct voor hem werkten.

Nog voordat ze haar gedachten had kunnen ordenen, trilde de telefoon in haar handen.

'Daar gaan we,' mompelde ze.

Hoofdstuk twee

‘Weer een nieuwe assistente?’ Brooks Larson, een oude vriend en de businesspartner van Cole, zat tegenover hem aan tafel met nog een laatste restje wijn in zijn glas. Zijn blik verraadde dat dit niet zomaar een vraag was.

‘Ja. En?’

Brooks haalde zijn schouders op. ‘Niets. Je verslijt ze wel erg snel, vooral voor iemand die weigert het bed in te duiken met zijn secretaresse, iets wat elke zichzelf respecterende CEO wél doet.’

Cole zuchtte en schoof zijn nog halfvolle bord van zich af, zodat hij zich kon concentreren op de bestanden op zijn tablet. Brooks was al bijna tien jaar zijn beste vriend en businesspartner, maar hij nam nooit een blad voor de mond. ‘We leven niet meer in de jaren vijftig, Brooks. Ze is mijn executive assistant, niet mijn secretaresse. En ze wordt betaald om te werken, niet om te worden lastiggevallen door haar hitsige baas. Werk en privé kun je maar beter gescheiden houden. Bovendien wil ik dat ze zich concentreert op haar werk, niet op mij. We hebben deadlines die gehaald moeten worden.’

‘Maar jij bént toch haar werk?’

‘Mijn werk is haar werk. Mijn privéleven staat daar helemaal buiten.’

Brooks haalde zijn schouders op. ‘Als jij het zegt. Ik vraag me alleen af hoe je überhaupt je deadlines haalt als je steeds weer een nieuwe assistente moet inwerken. Waarom is Marie weggegaan?’

‘Ik wilde dat ze dit weekend bereikbaar was.’

‘En toen nam ze ontslag? Dat hoort toch bij haar werk?’
‘Klopt. Maar ze had al iets gepland.’

‘Wat dan?’

Cole nam een slok water en staaarde naar zijn tablet. Die vraag beantwoordde hij liever niet, maar hij wist dat Brooks daar geen genoegen mee zou nemen. ‘Haar bruiloft.’

Brooks staaarde hem aan alsof hij in een marsmannetje was veranderd. ‘Je vond dat ze haar bruiloft moest annuleren om beschikbaar te zijn voor jou?’

Cole trok een gezicht. Het klonk ineens veel erger nu Brooks het zo zei. ‘Ze wist dat ik haar nodig had op het congres. Dat had ik vanaf het begin duidelijk gemaakt. Ik snap niet dat ze dan zo nodig haar bruiloft in hetzelfde weekend moest plannen.’

‘Is het misschien bij je opgekomen dat ze die bruiloft al veel eerder had gepland? Vrouwen zijn daar al jaren van tevoren mee bezig.’

Cole zuchtte en scrolde door het bestand op zijn tablet. ‘Ik heb daar nooit bij stilgestaan. Er moet een moment zijn geweest dat ze zich realiseerde dat het hetzelfde weekend was. Toen had ze het moeten verzetten. Het was haar taak om mijn leven gemakkelijker te maken. Ik betaalde haar goed om altijd voor me klaar te staan. Dan moet ik me niet aan háár hoeven aanpassen.’

Brooks fronste zijn wenkbrauwen. Cole onderdrukte het schuldgevoel dat hij ineens voelde opkomen. Ja, hij was een lul. Dat was hij altijd al geweest. Maar dat deed niets af aan de feiten. ‘Ik heb geregeld dat ze haar secundaire arbeidsvoorwaarden behoudt en dat ze het dubbele van de normale ontslagvergoeding krijgt. Dat had ik niet hoeven doen, want ze heeft zelf ontslag genomen. Maar

ondanks haar minpunten was ze best een goede assistente. Zolang het duurde.'

Brooks schudde zijn hoofd. 'Je bent te goed voor deze wereld...'

Cole negeerde de opmerking. 'Moet jij niet werken?'

'Altijd. Maar nog even over jouw problemen met assistentes.'

'Ik heb geen problemen met assistentes. Dat is de reden waarom ik altijd meerdere assistentes heb.'

'Oké. Je hebt het allemaal prima geregeld: altijd een back-up, zodat je nooit zonder komt te zitten.'

Cole haalde zijn schouders op. 'Tot nu toe werkt het.'

'Mooi. Zorg dan maar voor een extra back-up, want deze is echt hot.'

'Dat was me nog niet opgevallen.'

'Dan zou ik maar eens een afspraak maken bij de opticien. Ik weet dat je het druk hebt, maar dat moet zelfs jou zijn opgevallen. Ze is echt het type sexy bibliothecaresse.'

Cole was niet blind. Hij zat gewoon te liegen, zodat Brooks hem met rust liet. Hij snapte ook niet waarom Kiersten hem nooit eerder was opgevallen. Waarschijnlijk had Marie haar uit zijn buurt gehouden of gezorgd dat ze het zo druk had dat ze nooit in zijn kantoor kwam. Want zodra hij die grote bruine ogen naar hem zag staren, omlijst door dat weelderige blonde haar dat schreeuwde om uit die strakke knot te worden bevrijd, kon hij zijn lichaam nauwelijks nog bedwingen.

Brooks was nog steeds aan het woord. 'Zelfs haar naam, Kestin, klinkt bijna als kussen...'

'Kiersten.'

'Wat?'

'Ze heet Kiersten, niet Kestin.'